

Sjömannen Sindbad : berättad för de små /

Lybecker, Anna,

78 H Br. 4:0

National Library
of Sweden

L. F. ...
Kund ...
Barn
(Barn)
0
4

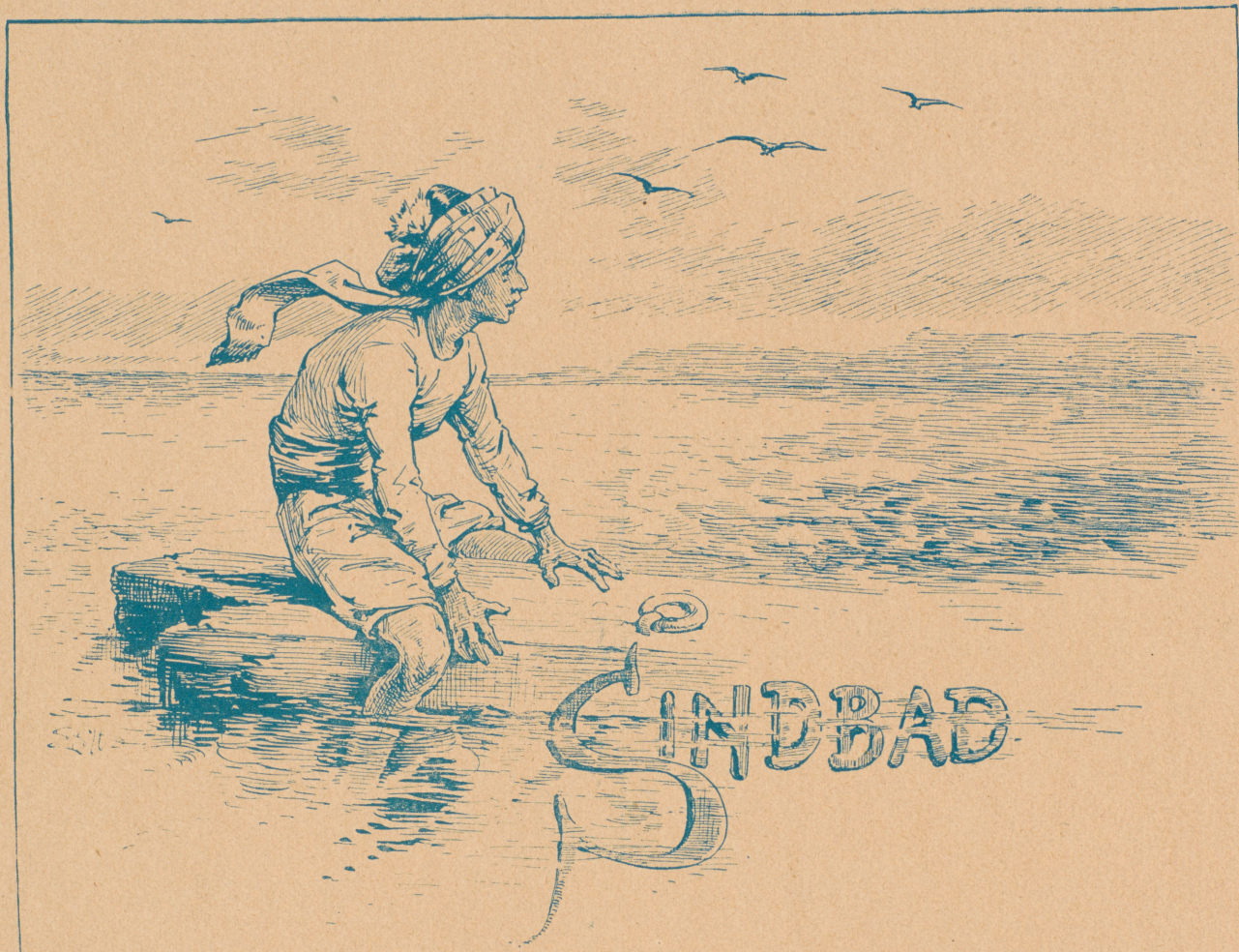
Sjömannen Sindbad

Berättad för de små
af
Anna Lybecker.

Stockholm
Gustaf Chelius
1899

Tryckt i utlandet

Pris 1 Krona.

För länge, länge sedan i världen bodde i den turkiska staden Bagdad en rask och vacker yngling, som hette Sindbad. Hans far dog, då gossen nyss blifvit fullvuxen, och han lemnade efter sig en stor förmögenhet och många dyrbara skatter. Men Sindbad gjorde snart ända på förmögenheten och måste se sig om efter något arbete, för att kunna lefva. Han beslöt då att blifva sjöman och tog värfning på ett stort fartyg, som skulle gå till Indien. Till en början gick allt bra och Sindbad, som var en hurtig gosse, lärde sig snart att hala ett rep och hissa ett segel så bra som någon annan om bord. Men en dag kom fartyget i närheten af en liten grön ö, och kaptenen gaf besättningen lof att gå

i land, om den så önskade. Karlarne blefvo naturligtvis glada öfver ombytet och de rodde i land, Sindbad bland de öfriga.

Men då hände något märkvärdigt — ön började plötsligt att röra sig, och sjömännen funno till sin förskräckelse, att den gröna ön icke var någon ö, utan i stället ett stort hafsvidunder. Nu mån I tro, att det blef ett plaskande och skvalpande i vattnet. De andra sjömännen lyckades att i säkerhet uppnå fartyget, men vår stackars Sindbad var ännu kvar på den så kallade ön, då den försvann i hafvet. Då den unge mannen åter kom upp i vattenytan, fick han se en bjälke, som flöt i hans närhet, och lyckades att få tag i den, och blef sålunda räddad från att drunkna. Men fartyget och besättningen voro nu ur sikte och Sindbad hade stått sig slätt, om ej en gynnsam vind fört bjälken och honom i land på en ö, där en god konung, Maharaja kallad, härskade. Denne mottog den stackars skeppsbrutne mycket vänligt och lät honom bo på slottet till dess fartyget, som han tillhört, en dag händelsevis kom till ön och Sindbad togs ombord och fördes hem.

I tron kanske nu, att Sindbad fått nog af sjön, men så var icke fallet. Han blef snart trött på att gå på torra land och begaf sig därför ut med ett handelsfartyg. Fartyget lade till vid många olika ställen för att handla med infödingarne, och en dag gick Sindbad och några af besättningen i land på en vacker ö, som var full af fruktträd af alla slag, men i öfrigt alldeles obebodd. Sjömännen bör-

jade att plocka af frukten, så mycket de kunde föra med sig, men Sindbad, som kände sig sömnig i den varma luften, lade sig ned invid en liten porlande bäck och var snart insomnad.

Då han vaknade, såg han sig omkring efter de andra, men de syntes icke till och han fann snart, att de hade lemnat ön och seglat bort utan att ihågkomma honom. Han klättrade upp i ett högt träd för att bättre kunna se sig om och såg då också något, som ådrog sig hela hans uppmärksamhet.

Det såg ut som en stor vit byggnad med rundt tak och så slätt, att man omöjligt skulle kunna klättra upp till toppen däraf. Medan Sindbad förundrad stirrade härpå, förmörkades helt hastigt skyn framför honom, och han fann till sin bestörtning, att en hiskligt stor fågel kom flygande emot honom. Han kom då ihåg, att han hört berättas om en märkvärdig fågel i Arabien, som kallades för »roe», och att den stora hvita punkten, som han trott vara kupolen på en byggnad, ej var annat än denna fågels ägg, ty fågeln sänkte sig och lade sig ned öfver det.

Då fick Sindbad en idé, den nämligen, att fågeln skulle föra honom från ön. Tyst och försiktigt kröp han upp till fågelns näste och lyckades medelst sin turban binda fast sig själf vid fågelns ena ben. Följande morgon, så fort det blef dager, flög den stora fågeln åstad, förande Sindbad med sig, och då den sedan slog ned på marken, passade han raskt på att lossa knuten, som höll honom fast vid det sällsamma forskaffningsmedlet. Han befann sig nu i en dal, omgifven af höga berg, som nästan tycktes honom nå upp till himlen. Marken var öfversållad af diamanter,

Sindbad och fågel „Roc“.

så sköna och gnistrande och han böjde sig ned för att plocka några, då han möttes af en syn, som skrämde honom, så att han hastigt ryggade tillbaka.

En hisklig orm reste sig upp mot honom och hväste, och han såg snart, att hela dalen vimlade af giftiga ormar. Då natten nalkades, stängde Sindbad in sig i en bergshåla, dit ormarna ej kunde komma, men deras oupphörliga hväsande störde honom, så att han ej kunde sofva.

Fram emot morgonen slumrade han dock in, men väcktes snart af att något föll till marken utanför hans håla. Han gick ut, för att se efter hvad det kunde vara och fann då en mängd rått kött, som i stora stycken låg kringströdt omkring honom. Sindbad hade nu ofta hört talas om Diamantdalen, och hur köpmän, som handlade med ädla stenar, plögade komma dit och kasta ner råa köttstycken, för att diamanterna, på hvilka de föllo, skulle fastna därvid. Sedan kommo örnarna, hvaraf det är godt om i trakten, och togo köttbitarna samt förde hem dem till deras bon, där köpmännen passade på och körde bort fåglarna samt utan besvär samlade upp diamanterna, som klibbat sig fast vid det råa köttet. Att detta är sant, vill jag ej ansvara för, men sagan säger så, och sagan har många underliga saker att berätta.

Sindbad beslöt nu att begagna sig af detta ypperliga tillfälle att komma bort från den hiskliga dalen. Men först ville han samla så mycket diamanter, som hans fickor kunde rymma. Sedan detta var gjordt, tog han ett stycke kött samt band det med sin turban fast vid sin rygg, hvarefter han lade sig med näsan mot marken och väntade på en örn. Han behöfde ej vänta länge, innan

Sindbad i diamantdalen.

han kände sig sväfvande i luften, och strax därpå släpptes han ned i ett stort örnbo, hvarifrån örnungarna skrämde öfver den ovanliga gästen, hastigt togo till flykten. En af köpmännen var emellertid genast till hands, och trodde naturligtvis, att Sindbad var en tjuf, som kommit till boet för att stjäla diamanterna. Misstaget blef snart förklaradt, och köpmännen behandlade honom mycket vänligt och blefvo så intresserade af att höra hans märkvärdiga äfventyr, att de glömde att lägga sig den natten, för att i stället lyssna till Sindbads berättelse.

Den unge sjömannen följde nu med sina nya vänner genom främmande trakter, där han såg mycket nytt och märkvärdigt, och till slut anlände han till Bagdad med sina diamanter, som han sålde för en summa så stor, att han godt kunnat slå sig i ro för hela sitt återstående lif. Men att gå sysslolös var icke i Sindbads smak, utan sedan han hvilat sig en tid, begaf han sig åter ut på sjön.

Ännu en gång led han skeppsbrott, och det var i närheten af ett ställe, där en stor enögd vilde bodde, som nog gärna hade ätit upp honom, ifall Sindbad unnat honom detta nöje. Men han lyckades att i smyg komma därifrån på några hopflottade bräder, och öfverlemnade sig sålunda hellre åt böljorna än åt den blodtörstige vilden. Medan han så flöt omkring, kom det ett fartyg och tog upp honom, och detta fartyg var just detsamma, som kvarglömt honom på den obebodda ön. I kunnen tänka er, hur glada sjömännen blefvo, då de återsågo Sindbad, som de trott vara död för länge sedan.

Men det var ännu ej slut på den stackars Sindbads äfventyr, utan led han skeppsbrott ännu en gång och blef uppkastad på en ö, där endast vilda negrer bodde. Också dessa voro menniskoätare, och Sindbad hade väl ej denna gång kommit undan med lifvet, om han ej varit så tunn och mager, att negrerna ej tyckte honom vara någon läckerbit för dem. Han tilläts därför ströfva fritt omkring på ön, tills att han skulle blifva litet fetare. En dag, då ingen annan än en gammal gubbe gaf akt på honom, beslöt han därför att fly. Den gamle negern försökte väl att hindra honom, men Sindbad var ung och stark och sprang därför från gubben och hela negerbyn. Som han fruktade att blifva förföljd, sprang han hela dagen och kom slutligen till hafskusten, där han fann en mängd hvita menniskor, som samlade peppar. Sindbad blef mycket glad, isynnerhet som de talade hans hemlands språk. Då de slutat att samla peppar, seglade de därifrån och togo Sindbad med sig.

Hemkomne förde de honom till deras konung, som blef så förtjust i honom, att han ej tillät honom att lemna hofvet, utan tvang honom att gifta sig med en af hofdamerna och slå sig ner där.

Sindbad blef alltså gift och kände sig nöjd och lycklig för en tid, men så sjuknade och dog hans hustru, och nu kom det allra värsta för den stac-

Stuart Hardy.

Sindbad och ägget af fågeln „Roc“.

kars karlen. Det var nämligen bruket där i landet, att då någon hustru eller man dog, skulle den efterlevande maken eller maken levande begravas. Sindbad tyckte, att detta var en ruskig lag och bad därför kungen att skona honom, men det var allt förgäfvat, och han murades in i ett mörkt schakt med endast ett krus vatten och sju små bröd, att lifnära sig med en tid. Då detta var slut, måste han hungra ihjäl. Men en dag, då han hade förtärt nästan alltsammans, hörde han något prassla bredvid sig. Han följde ljudet, som han förstod var från något djur i hans närhet, och Sindbad kunde till och med höra, hur det andades; han följde därför efter i mörkret, tills han slutligen fick se likasom en stjärna lysa emot sig. Det var dock ingen stjärna, utan dagsljuset som lyste in genom en spricka i bergväggen. Vid närmare undersökning fann Sindbad, att sprickan var så pass stor, att han, tunn och smal som han var, nätt och jämt kunde tränga sig igenom. Han gjorde så och fann sig till sin stora glädje ännu en gång under Guds fria himmel och vid hafsstranden. Där långt ute på hafvet såg han också ett fartyg, och sedan han af alla krafter viftat med sin turban, upptäcktes han af besättningen, som tog honom om bord och förde honom hem till Bagdad.

Efter dessa äfventyr beslöt Sindbad att köpa sig ett eget fartyg, som han kunde sköta, som han själf ville. Han fick också ett byggdt efter sin egen smak, skaffade sig kapten och besättning, tog en mängd köpmän om bord och begaf sig så ut på färd igen. Det första land de kommo till var en obebodd ö, där de funno ett roc-ägg just färdigt att kläckas. Trots kaptenens alla varningar, ville köpmännen nödvändigt slå sönder ägget samt togo därpå ungen, som de stekte och åto upp. Knappt hade de slutat sitt mål, förrän ungens föräldrar återvände, och ehuru alla

Sindbad och strömgubben.

skyndade ombord i största hast samt satte till segel, följde dem dock de ursinniga fåglarna med stora klippblock i sina klor, hvilka de nedsläppte på fartyget, så att detta splittrades midt itu och alla utom Sindbad drunknade eller blefvo ihjälslagne.

Men med sin vanliga tur lyckades denne att komma i land. Han vandrade omkring på måfå en stund, tills han kom till en ström, där en gubbe satt och gjorde tecken åt honom, att han ville komma öfver. Sindbad tyckte, att gubben såg svag och klen ut, och tog honom därför på sin rygg samt bar honom öfver strömmen. Då de kommit öfver, böjde Sindbad sig ned, för att den gamle mannen lättare skulle komma åter på marken, men den stygge gubben slog i stället sina armar och ben så fast kring hans hals, att han höll på att strypa honom.

Sindbad kunde ej bli af med honom på annat sätt, än att han gaf honom så mycket vin ur sin flaska, som han bar på sig, att gubben slutligen blef full och då släppte sitt tag.

En tid efteråt fick han tag i ett fartyg, hvars besättning tog honom ombord och förde honom med sig till det land, där kokosnötterna växa.

Kokospalmerna äro mycket höga träd, hvarför nötplockarne pläga gå så till väga, att de kasta stenar och käppar på de många apor, hvaraf träden vimla, och dessa i sin tur återgälda artigheten med att slunga nötter på dem i stället. Sindbad och hans kamrater kunde på det viset samla in en hel skörd, så att fartyget blef alldeles fullastadt af kokosnötter.

Sedan gjorde Sindbad två andra resor, där han råkade ut för lika märkvärdiga äfventyr, som dem jag redan berättat för er. Han blef återigen skepps-

bruten, men efter att ha utstått svåra lidanden och förlorat alla sina kamrater, föll han slutligen i händerna på några beskedliga negrer på ön Serendib, där han behandlades mycket vänligt, och hvars konung till slut skickade honom åter till Bagdad, lastad med skänker både för honom själf och kalifen Harun Alraschid.

Kalifen blef så förtjust öfver gåfvorna, som kungen i Serendib skickade honom, att han befälde Sindbad att strax återvända till ön och framföra hans tacksägelse till monarken.

Hans resa gick bra, men på återvägen öfverfölls han af sjöröfvare, hvilka sålde honom och hans kamrater som slafvar.

Sindbads herre var en köpman, som handlade med elfenben, och han lät Sindbad gå ut och skjuta elefanter, som det var mycket godt om i skogarna. En dag hände honom något mycket märkvärdigt.

Elefanter äro, som vi veta, mycket kloka djur, och då de väl visste, att de dödades endast därför, att man ville komma åt deras dyrbara betar, beslöto de att föra Sindbad till ett ställe, där alla döda elefanter lågo, och där det var så godt om betar, som en människa gärna kan önska sig.

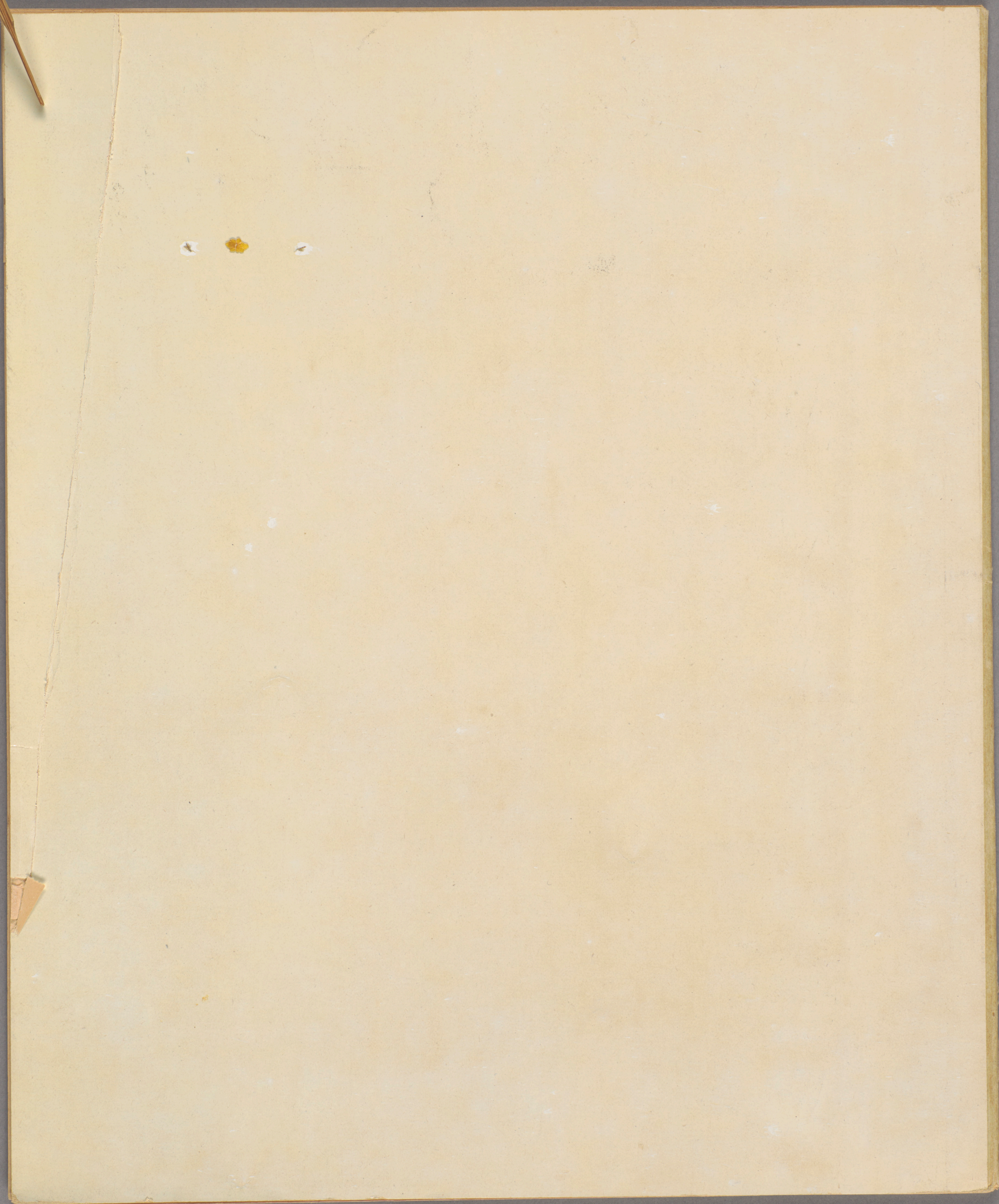
En hop elefanter samlades därför en dag omkring det träd, i hvilket Sindbad krupit upp och där han, gömd bland löfverket, skulle obemärkt kunna skjuta på dem, och den största gick fram till trädet. Där sträckte han ut sin långa snabel, grep Sindbad helt försiktigt och satte honom på sin rygg, hvarefter han trafvade af bort till elefanternas begravningsplats och nedsatte honom där samt lemnade honom.

Då Sindbad såg alla betar efter de döda elefanterna, som här lågo

kringströdda, skyndade han hem för att omtala det för sin herre, och denne blef så glad öfver nyheten, att han frigaf Sindbad och sände honom hem till Bagdad med en hel rikedom af elfenben och andra dyrbarheter.

Då han nu återkom till Bagdad ännu en gång, beslöt han, att aldrig mer trotsa sjölivets faror. Han köpte sig därför ett vackert hus, gifte sig på nytt och njöt sedan af ett lugnt och lyckligt lif. Men han ville ej ensam njuta af det goda, han hade, utan delade med sig åt alla fattiga, och det fanns ej heller en enda fattig i Bagdad, som ej hade orsak att välsigna Sindbad, sjömannen.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
